

τίσω, ἄ, ναι, ὅς τιν φυλικὴν σὰς ἐπιστολήν, οὐ στάσου νὰ ἐνθιμιθῶ, γράφαι, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, οὐ, πᾶτε τὴν ἔλαβον, ἄ, νὲ, χθὲς, προχθὲς, ὄχι, ἀντυπροχθαίς. Ἰς αὐτὴν μὲ ἐγράφεται, ὅτι, ἄ, νὲ, ὅτι, μὲ ἐπιθυμήσατε πολλὴ καὶ ὅτι μ' εὐχαριστῆται διὰ τὰ λουκούμια τὰ ὅπια σὰς ἔστιλα· νὰ εἶχα τὸρα καμπόσα λουκούμια δὲν ἦτο κακὶ δουλιὰ.

— Νὰ εἶχα καμπόσαις ξυλιαῖς, εἰπὲ καλήτερα. . . . Μπρὲ ἀδελφε, τί εἶν' αὐτά; εἶπες ὅτι ὑπῆγες καὶ εἰς τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν ἐκάθησα καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ γραμματεὺς.

— Καὶ δὲν φθάνουν αἱ ἀνορθογραφίαι, ἀλλὰ σὺ ἐπρόσθεσες καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν σὲ ὑπηγόρευσα.

— Ὅλας ἐκεῖνας τὰς λέξεις δὲν τὰς εἵπατε; ποῦ ἤξευρα ἐγὼ, ποίας ἔπρεπε νὰ γράψω καὶ ποίας ν' ἀφήσω!

— Γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ· σὺ εἶσαι καλὸς διὰ νὰ τρώγῃς μόνον.

— Καὶ ν' ἀνοίγω τὴν πόρτα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ θυρωρὸς.

Ὁ ἄρχων ἐγράψε μόνος τὴν ἐπιστολήν του.

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα μ. μ. καὶ ὁ ἄρχων, μὲ ὅλον τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ ὄνομα καὶ τὴν μεγάλην του περιουσίαν, ἦτο ἀναγκασμένος νὰ τρώγῃ, δασάκις ἡ πείνα ἠνόχλει τὸν στόμαχόν του· διέταξε ὅθεν νὰ ἐτοιμάσῃσι τὸ γεῦμα. Ἀλλ' ἀλλοίμονον! οὐδὲν ὑπῆρχε φαγώσιγον· τὸ ψητὸν ἦτο ἄψητον, ὁ ζωμὸς καθ' ὑπερβολὴν ἀλατισμένος· ὁ νέος μάγειρος εἶχε βάλει μοσχοκάρυα εἰς ὀξαλίδα, σικύδια εἰς γλύκισμα ἐξ ὠν καὶ ἀνθόνερων ἐντὸς ψητοῦ.

Ἰδὼν ταῦτα ὁ ἄρχων ἀπώλεσε πλέον τὴν ὑπομονὴν καὶ ὕβρισε πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπηρέτας, οὓς διέταξε ν' ἀναλάβωσι τὰς προτέρας αὐτῶν θέσεις. Τότε εἶχεν ἐννοήσει ὅτι, τὸ ρητὸν ἐκεῖνο: « ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη ἐκεῖ καὶ μετέτω, » εἶναι ὀρθότατον.

ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ.

Ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς πορφύρας. Εἰς τὴν Ἀλεξανδριάδα αὐτῆς, Ἄννα ἡ Κομνηνὴ λέγει, ὅτι, Πορφύρα ἦτο τὸ ὄνομα τετραγώνου τινὸς κτιρίου, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔχοντος στέγασμα πυραμιδοειδές. Τὸ ἔδαφος καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐκ λαμπροῦ μαρμάρου. Αὐτὸ οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες μετέφεραν ἐκ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν νέαν αὐτῶν καθέδραν ἀδραῖς δαπάναις. Τὸ χρῶμα αὐτοῦ ἦν πορφυροῦν ἐκτὸς μικρῶν τινων λευκῶν κηλίδων.

Τὸ χρῶμα τοῦ μαρμάρου ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸ κτίριον, τὸ δὲ κτίριον εἰς τὸν βασιλοπαιδα, τὸν γεννηθέντα ἐντὸς αὐτοῦ, βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς του.

Γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα, Πορφυρογέννητος, Κωνσταντῖνον τὸν Ζ'.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

Οἱ Σίναι εἰσὶν οἱ ἐπιτηδειότεροι εἰς πᾶν εἶδος τέχνης, καὶ κυρίως εἰς τὴν ζωγραφικὴν· διὰ μόνων δὲ τῶν χειρῶν ποιοῦσιν ἔργα τοσοῦτω τέλεια, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἔθνος δύναται νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Ὅταν ἐργάτης τις κατασκευάσῃ καλὸν τι ἔργον, τὸ φέρει εἰς τ' ἀνάκτορα, ζητῶν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τὴν ἀμοιβήν, ἣν φρονεῖ ἀνάλογον τῆς λεπτότητος τῆς ἐργασίας του. Ὁ ἡγεμὼν διατάσσει νὰ ἐκθέσῃσι τὸ ἔργον παρὰ τὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ ἐν ἔτος. Ἄν ἐκ τῶν διαβατῶν εὕρῃ τις ἑλλειψίν τινα, ἢ ἐργασία ἀπορρίπτεται, ὁ δὲ ἐργάτης οὐδεμίαν ἀμοιβήν λαμβάνει· ἂν ὅμως συμβῇ τοῦνκντίον, τότε ὁ ἐργάτης ἀμειβεταὶ καὶ

λαμβάνει καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὸ σῶμα τῶν τεχνιτῶν.

Ἐργάτης τις εἶχε ζωγραφῆσαι ἐπὶ μεταξωτοῦ ὑφάσματος στάχυν, ἐφ' οὗ ἴστατο πτηνόν τι· μετὰ τοσαύτης δὲ τέχνης ἦν ἐξωγραφημένον· ὥστε πάντες τὸ θαύμαζον. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶχε μείνει πολὺν καιρὸν ἐκτεθειμένον· ὅταν ἡμέραν τινά, διαβαίνων ἐκεῖθεν κυφὸς τις κατέκρινε τοῦτο. Πάραυτα ὠδήγησαν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος· Τότε ἐρωτηθεὶς ὁ κυφός, διατί δὲν τῷ ἦρσεν ἡ ἐργασία, ἀπεκρίθη, « ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι, ὅταν πτηνόν τι σταθῇ ἐπὶ στάχυν, οὗτος θά λυγίσῃ, ἐνῶ δ' ζωγράφος παρέδωκεν αὐτό· ἰδοὺ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἐργασίας. »

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐπεδοκιμάσθη παρὰ πάντων· ὁ δὲ ἡγεμὼν δὲν ἀντήμειψε τὸν ἐργάτην.

Οἱ Σίνοι μεταχειρίζονται τὸ μέσον αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως, ἵνα ἀναγκάσῃ τοὺς τεχνήτας νὰ ἐργάζωνται μετὰ πλειοτέρας προσοχῆς καὶ νὰ ἀμιλλῶνται τίς νὰ παραγάγῃ ἔργον τελειότερον.

Τοιαῦται ἐκθέσεις ἐγίνοντο καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς ὡραίας τέχνας.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Ἀσθμα—Φθίσις.

Ὅταν τὸ πτηνὸν ἀνοίγῃ συνεχῶς τὸ ράμφος αὐτοῦ καὶ βραγχιᾷ, ἢ αἰσθανόμεθα, ὅταν θέσωμεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του, παλμοὺς μὴ συνήθεις, τότε δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὑπάρχει συστολὴ τις εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ, ἢ ἀσθμα. Ἄν τοῦτο δὲν προλάβωμεν, ἡ ἀσθένεια μεταβαίνει εἰς φθίσιν. Ὅταν ἐπέλθῃ ἡ φθίσις, ἡ κοιλία ἐξογκοῦται, αἱ φλέβες ἐξοιδαίνονται, τὸ στήθος γίνεται ἰσχνόν. Τότε ἡ τροφή τοῦ πτηνοῦ εἶναι ὀλίγη, μ' ὅλον ὅτι εὐρίσκεται

πάντοτε πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου εἶναι τὸ φαγητόν του· διαρρίπτει τὴν τροφήν του μὲ τὸ ράμφος του, ἀλλὰ δὲν τρώγει. Τότε τὸ πτηνὸν εὐρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον τῆς ἀσθενείας στάδιον. Ἄν ἡ νόσος δὲν ἦναι πολὺ προωδευμένη, δίδομεν εἰς τὸν ἀσθενῆ τὸν ὅπιν τοῦ σεύτλου ἐπὶ δύο ἡμέρας· εἴτα σπόρους πέπονους κοπνισμένους μετὰ σακχαρώς ἐντὸς ὀλίγου ὕδατος.

Ἐνίοτε ἡ αἰτία τῆς νόσου προέρχεται ἐκ τινων μικρῶν νευρῶν, φουμένων ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἢ μέρους τινὸς τροφῆς, ἥτις ἐμεινεν ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ· τοῦτο συμβαίνει ἰδίως εἰς τὴν Ἀηδόνα καὶ Σκαλίδαν, εἰς τὰς ὁποίας δίδουσι πολλάκις σκόληκας ἀντὶ τροφῆς. Ὅταν ἔχῃ οὕτω, τὸ πτηνὸν θεραπεύεται ἀμέσως ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ ταῦτα. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἀσθμα τὴν ἀδιαθεσίαν, ἥτις ἐπέρχεται εἰς τὰ πτηνὰ ἔνεκα ταγγιζομένης τροφῆς ἢ ἔνεκα σπόρων πολλὰ προσφάτων. Τὸ καλῆτερον ἱατρικὸν εἶναι τὸ σάκχαρι τῆς κριθῆς ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀνανεώνωμεν συνεχῶς.

Ὅσῳ δὲ διὰ τὸ ἀληθὲς ἀσθμα, ἵνα κατευνάσωμεν αὐτὸ, ρίπτομεν δύο ἢ τρεῖς σταγόνας δξυμέλιτος ἐντὸς τοῦ ράμφους τοῦ πτηνοῦ· συγχρόνως θέτομεν μικράν ποσότητα δξυμέλιτος ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἢ διαλύομεν εἰς τὸ ὕδωρ κρυσταλλωτὸν σάκχαρι (κανδιοζάχαρι), καὶ ταῦτα δίδομεν ἐπὶ δύο ἡμέρας.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

1.

Εἰσέλθωμεν διὰ τοῦ νοδὸς ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ γεννᾶται ἡ χαρὰ τῆς παιδικῆς